

at overtage et ham anvist Arbejde, maatte være den, at det tilbudte Arbejde betaltes med en Pris, der svarede til det, der paa vedkommende Egn maatte siges at være den almindelige Betaling. I et Samraad erklærede Ministeren ikke at kunne modtage et saadant Ændringsforslag. Derimod erklærede Ministeren sig villig til at udsende en Rundskrivelse til Kommunalbestyrelserne, hvori det meddeltes disse, at Forudsætningen for den hele Ordning er den, at der for de Arbejder, der iværksættes efter denne Lov, betales en Pris, der svarer til den, der er den gængse paa vedkommende Egn for samme Slags eller tilsvarende Arbejde.

Men naar den højtærede Indenrigsminister erkender, at den Betragtning er den rette, hvorfor i Alverden maa det saa ikke faa Udtryk i Loven, saaledes at den jævne Arbejder, naar han vil slaa op i Loven, kan se, hvorledes Forholdet er? Hvorfor skal det staa i en Rundskrivelse, at Forudsætningen er det og det? Hvorfor skal det ikke staa i Loven, naar man erkender Realitetens Rigtighed? Det er jo ganske absurd. Vi saa det samme ved første Behandling af dette Lovforslag. Der var Diskussion, baade om det ene og om det andet, og jeg skal straks komme til de næste Spørgsmaal, der var Diskussion om, og som slet ikke har faaet Udtryk i denne Paragraf, men der var bl. a. Diskussion om dette Spørgsmaal, som jo er et Kapital-spørgsmaal.

Den højtærede Indenrigsminister henviser saa til Bilag A. og Underbilag c. til Bilag A. og Skrivelser og Cirkulærer. Jeg beundrer den legende Sikkerhed, hvormed den højtærede Minister bevæger sig i alle disse Bilag og Underbilag og Cirkulærer. Jeg vilde ønske, jeg havde blot en Brøkdæl af denne Sikkerhed, men jeg vilde endnu mere ønske, at Kvintessensen af alt det, som udledes af disse Bilag og Underbilag og Cirkulærer, blev koncist udtrykt i Loven. Meningen er dog, at Loven skal være klar og letfattelig, og at der ikke skal være Underforstaaelser i Loven af, hvad der staa i Cirkulærer og Rundskrivelser, men at det, som er af principiel Betydning, faar direkte Udtryk i Loven.

Jeg tror, det her i Danmark er saaledes — og det er vist for Resten ikke blot et Særkende for dansk parlamentarisk Arbejde, jeg tror, det er noget, vi deler med vore Stammebrødre, Angelsakserne, og ikke mindst gælder det i høj Grad Amerikanerne —, at naar man staaar overfor noget nyt, naar der skal lovgives om et nyt Forhold, som

trænger sig paa, saa styrter man sig straks ind i det konkrete, i Spørgsmaalet om den praktiske Udførelse, uden virkelig at drøfte til Bunds den principielle Side af Sagen, Lovens principielle Rækkevidde. I de romanske Lande er der en Svaghed for lige det modsatte. Der diskuteres man i det uendelige det formelle, Principperne, og saa, naar man til sidst kører tør med Principdebatten og ser, at nu gaar det ikke længer, nu maa der gøres noget, saa vedtager man i Huj og Hast, paa en Nat, de mest vidtrækkende Bestemmelser om de Spørgsmaal, som man efter at have debatteret Principperne i Uger ikke har kunnet blive enig om. Herhjemme og i de angelsaksiske Lande, især i Amerika, styrter man sig straks ud i det reele, det konkrete, uden at se den principielle Rækkevidde, og naar man er midt i Arbejdet i Praksis og begynder at gøre sine Erfaringer og ser, at det gaar ikke her og der, saa begynder man at hale i Land, saa skal man have Tillægslove, Ændringer, Cirkulærer og det ene og det andet. Der maa kunne findes en gylden Mellemvej. Men navnlig bør det dog være et Maal, at de principielle Spørgsmaal faar en klar og tydelig Løsning i Loven, hvor det er muligt, og det forekommer mig, at det i høj Grad er muligt i en Paragraf som § 4.

Men der er andre Spørgsmaal, hvis Besvarelse jeg mener slet ikke fremgaar klart af den Formulering, § 4 har faaet. Der er for det første det Spørgsmaal: Hvem anviser Arbejderne til disse Arbejder? Lad os nu f. Eks. sætte, at der i Nærheden af en Provinsby er en stor Herregaard, hvor der kan gøres en Mængde betydelige Grundforbedringsarbejder, hvorved en Masse af de arbejdsløse kan finde Anvendelse. Det kan let tænkes. Der kan være store Inddæmnings- og Afvandingsarbejder — jeg kender i alt Fald en saadan Gaard, hvor det kunde gøres. Lad os sige, at der fra denne Provinsby, hvor der er Masser af arbejdsløse, kun er en halv Mil eller trekvart Mil at cykle derud. Nu kommer denne Lodsejer og siger: Jeg vil gerne have disse Grundforbedringsarbejder udført. Hvem anviser saa de arbejdsløse dér? Eller lad os sige, der er to Provinsbyer i Nærheden, hvor der er arbejdsløse Fagarbejdere, hvem anviser saa dem, der skal derud? Der er maaske mange, der hellere end gerne vil derud, men hvilken Myndighed afgør, hvem der skal derud og gøre Grundforbedringsarbejder? Og hvem af de arbejdsløse skal anvises? De er maaske alle sammen Ansøgere og lige kvalificerede; hvem skal saa anvises? Det fremgaar slet